

Ведуча. Книги – володарі простору. Вони запрошують нас до захоплюючих подорожей найрізноманітнішими куточками нашої планети й загадковими всесвітами.

Ведучий. Кожний народ має свою літературу. З неї ми дізнаємося про події історії, традиції і звичаї людей, що населяють земну кулю. Світова література це справжня духовна скарбниця людства.

Ведуча. А ще книги – посланці миру. Про це свідчать слова литовського письменника Межелайтіса: «Як довгі ключі перелітних птахів – мандрують книги засіяним зорями піднебессям і на веселкових крилах несуть дружбу – немов сонце».

Ведучий. Книга – єдина машина часу, створена людиною. Завдяки їй ми розсуваємо межі теперішнього та поринаємо в минуле чи майбутнє.

Ведуча. Книга – справжній маг. Читаючи, ми уявляємо себе чарівниками, здатними зрозуміти мову речей, тварин, рослин.

Ведучий. Скільки дивовижних таємниць відкривається нам завдяки книгам! Скільки безцінних скарбів трапляється на шляху читачів! А скільки незабутніх зустрічей з літературними героями!

Ведуча. А скільки цікавого попереду в тих, хто посправжньому любить мандрувати неозорим книжковим морем. Адже ще Й. Гете стверджував: «Царство книг справді може бути назване морем – таке воно неозоре, такі дива можна в ньому віднайти».

Ведучий. А туркменський поет Садик писав:

Книга – мій прекрасний квітник, в якому

Розпускаються бутони троянд.

Книга – мій сад, який приносить

Сто тисяч різноманітних плодів.

Книга – мов червнєве небо, що посилає перли

З кожної краплини, мов із мушлі.

Копальня моя багата, в якій срібла і

Золота безліч, – книга.

Ведуча. Я сподіваюсь, що наші гості теж цінують книгу. Саме тому сьогодні ми вирушимо у мандри до загадкової країни Читалії, у якій є містечко Книгоград, де живуть шановані та розумні книголюби.

Ведучий. Хочете, любі дітки, познайомитись із ними? А ось і Наталочка-Читалочка.

(Заходить дівчинка із книгою в руках, підходить до етажерки з книгами.)

Наталочка. Доброго дня, любі друзі! Рада вітати вас у нашому чарівному місті. Чому чарівному? А тому, що в нашому місті мешкають не лише ті, котрі люблять читати, а й персонажі улюблених книг. Варто лише розгорнути книгу – і ви стаєте свідком найрізноманітніших пригод.

У шафі в мене – скарби всіх століть.

І кожен том – неначе дім стоїть.

Обкладинки, мов двері, відчиняй –

І ти вже гість: господаря вітай! ..

Як вулиця – книжок тих рівний ряд.

А шафа вся – чарівний Книгоград.

Коли його ти мудрість осягнеш –
З Минулого в Майбутнє перейдеш,
Заглянеш у незвідане не раз,
Бо кожна книга – це країна й час ...
В моїй кімнаті на усі віки
У злагоді живуть материки!
Заходить Андрійко.

Андрійко. Фе! Як нецікаво! А я думав, що ми тут зібрались, щоб на уроках не сидіти! Усі ви – як моя мама та вчителі! Мовляв, читай, Андрійку, розумний будеш, знатимеш багато. Та навіщо мені ті книжки! Тільки час даремне згаяв. Краще з хлопцями поганяв би чи мобілкою погрався. *(Хоче вийти з кімнати).*

Наталочка. Андрійку, постривай, не поспішай. Можливо, мені разом із нашими гостями вдасться переконати тебе у тому, що книги дуже потрібні у нашому житті.

Андрійко.
Книжки! Книжки!
Книжок я не читаю!
Вони тепер не в моді.
Своє я хобі маю
Залежно від погоди.

Якщо на дворі сухо
Тоді в футбол я граю,
А якщо піде дощик,
То «теліка» включаю.
Тут бойовик, тут трілер,
Я знаю всі програми,
Мені знайомий кілер
Підморгує з екрана.

Тут Фреді Крюгер злющий,
А тут про Ксену я дивлюсь,
Бува трясусь від страху
Й біля екрану гину,
Бо там стріляють, б'ються,
Машини трощать, гинуть,
І тим страшним видінням
Нема кінця і спину.
(Оглядається на полицку із книгами.)

Оце-то книжок! Ну й ну!
Щоб все це прочитати,
Не вистачить дня і ночі,
Піду я краще грати.

Он чуєте – мене вже й хлопці кличуть.

(Андрійко йде, Наталочка тишком розгортає книгу. На сцені відбувається дія. Андрійко зупиняється, з цікавістю спостерігає за тим, що відбувається на сцені.)

Андрійко. Стривайте, стривайте, а що це за дівчинка ходить по лісі та й хмиз

збирає? А як вона бідненько одягнена!

Інсценізація уривка з п'єси С. Я. Маршака «Дванадцять місяців»

Картина 1

Солдат. А ти чого сюди в такий мороз забрела? Я людина підневільна, мене начальство вирядило, а тебе хто?

Пасербиця. І я не своєю волею прийшла.

Солдат. Та як же тебе мама відпустила?

Пасербиця. Мати не відпустила б, а от мачуха наказала хмизу набрати, дров нарубати.

Солдат. Он як. Значить, ти сирітка? Отож-то й одяг в тебе другого строку. Мабуть, наскрізь тебе продуває. Ану-бо, я тобі допоможу, а тоді вже за своє діло візьмусь.

Пасербиця і солдат разом збирають хмиз і складають його на санчата.

Пасербиця. А яке ж у вас діло?

Солдат. Ялинку мені треба зрубати найкращу в лісі – щоб і вищої за неї не було, і стрункішої не було, і зеленішої не було.

Пасербиця. Це для кого ж така ялинка?

Солдат. Як для кого? Для самої королеви. Завтра у нас гостей повен палац буде. Отож і треба нам усіх здивувати. Як померли її батьки – король з королевою – так і зосталась вона повною господинею і собі, і людям.

Пасербиця. Значить, і королева у нас сирітка? Шкода її!

Солдат. Авжеж шкода! Нема кому повчити її, довести до пуття, до розуму. Ну, твоє діло зроблено. Хмизу на тиждень вистачить. А тепер пора й мені за своє діло братись, ялиночку шукати, а то дістанеться мені від нашої сирітки. Вона в нас жартів не любить.

Пасербиця. От і мачуха в мене така ... І сестриця в неї вдалася ... Хоч що зробиш – нічим їм не догодиш, хоч як повернешся – все не в той бік ...

Солдат. Почекай, не вік тобі терпіти. Молода ти ще, доживеш і до хорошого життя. Що вже наша солдатська служба довга, а срок і для неї є.

Пасербиця. Спасибі за слово ласкаве і за хмиз спасибі. Швидко я сьогодні впоралась – сонце ще високо стоїть. От я вам зараз ялиночку одну покажу. Чи не підійде вам? Така ж бо гарна ялиночка – гілочка в гілочку.

(Пасербиця і солдат зникають у хащах.)

Андрійко. А що далі трапиться з дівчинкою? Мені так цікаво.

Наталочка. А ми зараз перегорнемо кілька сторінок і дізнаємось. Ось дивись ...

Інсценізація уривка з п'єси С. Я. Маршака «Дванадцять місяців»

Картина 2

Дочка з мачухою перебирають кошики.

Дочка. Мабуть, посміятися з нас схотіла королева. Пролісків не знайти у лісі. Ні, піду – тай усе. Хіба ж пощастить колись до палацу потрапити, до самої королеви на свято. Та ще й цілий кошик золота дадуть.

Баба. Замерзнеш у лісі!

Дочка. Ну, так ви самі до лісу йдіть, наберіть пролісків, а я їх до палацу віднесу.

Баба. Чи ж тобі, донечко, рідної матері не шкода? Дочка. Та хоч і шкода вас, та й золота шкода, а ще більше себе шкода!

Баба. Хороша дочка, що й казати! У таку негоду хазяїн собаки на вулицю не вижене, а вона матір жене.

Заходить пасербиця, струшує сніг.

Пасербиця. Так мете, що ні землі, ні неба не видно. Наче по хмарі йдеш. Ледве додому добралася.

Дочка. Треба тобі ще до лісу збігати ... Пасербиця. До лісу? Чого?

Дочка. По проліски!

Пасербиця (*сміючись*). Хіба що по проліски! У таку віхолу! А я одразу й не добрала, що ти жартуєш. Злякалась: нині й загинути неважко – сніг так і валить, так і кружляє.

Дочка. Я й не жартую.

Пасербиця. Невже ж вам мене зовсім-зовсім не шкода? Загину я в лісі.

Дочка. А що ж, мені замість тебе до лісу йти? Баба. А ти хустину на голову, кошик в руки і йди! Та гляди мені: якщо взнаю, що ти десь у сусідів просиділа, в хату не пуцу - замерзай надворі!

Пасербиця закутується хустиною, бере кошик виходить.

Андрійко. Невже вона в таку холоднечу піде до лісу? Ой, а дівчинка там не заблукає, не замерзне?! Та у таї мачухи та її дочки ні краплини жалю нема. Наталочка, а що ж далі, чим завершиться ця історія? Що ж буде із цією бідною дівчинкою?

Наталочка. А от прочитаєш п'єсу-казку видатного російського письменника Самуїла Маршака «Дванадцять місяців», тоді знатимеш. На ось цю книжку, тримай ... (*Звертається до глядачів.*) А може, дітки, не давати Андрійкові книжку, він усе одно не любить читати.

Андрійко. Та ні, оцю одну прочитаю, все ж цікаво, що там далі буде.

Наталочка. Андрійку, я знаю, що ти дуже любиш пустувати. А хочеш, я познайомлю тебе із одним хлопчиком, який на увесь світ прославився своїми витівками?

Андрійко. Ну ... якщо з великим витівником, то я не проти.

Наталочка. Ось дивись. (*Розгортає наступну книгу, на сцені відбувається дія.*)

Інсценізація повісті Марка Твена «Пригоди Тома Сойєра»

Хлопчик Том із великою щіткою підходить до паркану.

Том. Ну і парканище! Тут, мабуть, вистачить на решту мого життя! (*Зітхає.*) Розраховувати на Джіма не доводиться ... (*Пожвавішавши.*) А може, трохи погратися в слухняного Сіда і ... (*проводить щіткою по паркану*)

Том (*співає*).

Буває часом скрутнo нам:

Вапно лиш за кормою,

Щоглою височить паркан,

І я молюсь прибою.

Та штиль на морі, віддалік

Он блиска «грізний черевик».

Та згодом над рікою

Ми стрінемось з тобою.

Негода не спиня. Мов стяг

Дим вогнища злітає!
Я славних розбишак ватаг,
І дружба нас єднає.
В уявнім світі ми ростем
І відчаю не знаєм.
Лише від сонця відстаєм
Та вітер наганяєм.

З'являються хлопчаків, починають дразнити Тома.

1 хлопець. Гей, Томе, друже! Що це ти раптом розспівався? Мабуть, вирішив стати музичним вапнярем парканів?

Усі дружно регочуть.

Том вдає, що не помітив їхньої присутності.

2 хлопець. А про який це «грізний черевик» ти співаєш? Я щось не дуже зрозумів?

1 хлопець. Та я чув, що тітка Поллі заборонила негру Джіму допомагати Тому, виконувати за нього усю роботу.

2 хлопець. Томе, це правда?

1 хлопець. Він нас не чує: у нього вуха вапном забиті. Чи не так, Томе? *(Не дочекавшись відповіді.)* А Сід, мабуть, тепер дома сидить і наvertsає полуничне варення, тоді як ти вподобав вапняну юшку.

Том мовчить. Хлопці всі разом: «Томе!!!»

Том (обернувшись). А, це ви? Я зовсім запрацював. Справа дужа відповідальна, так що ні Сіду, ні тим паче Джіму її не довірили. Тітка Поллі так сказала: «Томе, навіть серед двох тисяч хлопчаків не знайти для цієї роботи більш достойного, ніж ти. І гляди, нікому не довіряй, інакше ...»

2 хлопець. Томе, дай мені хоч трішечки мазнуть! Один разочок, прошу! .. Чи не чуть? ..

Том (заперечливо хитає головою). Не можна й годі! Не проси мене! Ніхто, крім мене, цього не утне!

1 хлопець. Том, другом будь, дай трохи пофарбую! Я пацюка на шворці подарую *(Показує пацюка на вірвовці.)*

2 хлопець. Я б котика тобі охоче дав, «Пірата», що колись два роки мав!

Хлопці фарбують паркан, а Том розглядає призи.

Голос за сценою. До полудня Том із жалюгідного бідняка ... перетворився на багача, який буквально потопав у розкошах ... Якби вапно не скінчилося, він розорив би всіх хлопців цього міста.

Андрійко. Оце так Том! Як класно він хлопців провів! Слухай, Наталочко, а які ще витівки Тома тобі відомі.

Наталочка. Ну ... на веселого бешкетника Тома та його друга Гека Фінна чекали захоплюючі пригоди. *(Таємничо.)* Він навіть у печері заблукав, де переховувався злочинець і вбивця індіанець Джо.

Андрійко. І що, що було далі? .. Знайшов Том вихід з печери?

Наталочка (хитро). А ось прочитай книгу Марка Твена «Пригоди Тома Сойера», і тобі усе буде відомо.

Андрійко. Ну, добре, я думаю, що на таку захоплюючу книгу у мене знайдеться час, адже так хочеться знати, які ще таємниці приховує Том.

(Андрійко бере з рук Наталочки ще одну книгу.)

Наталочка. А може, ти затримаєшся трошки у мене в гостях, і я тебе познайомлю

з дуже цікавою людиною. Він - талановитий оповідач, вмiє розвеселити кожного слухача, а головне - завжди дарує радість та гарний настрій.

Андрійко. Ну, Наталочко, ти мене заінтригувала. Чекаю з нетерпінням на зустріч із цією людиною.

Наталочка. Хвилинку, хвилинку ... (*переглядає книги на полиці*). А ось і ця неймовірно цікава книга Еріха Распе. Залишилось лише розгорнути її. Ну що, готовий до зустрічі?

Андрійко. Так, так ... Розгортай її швидше!

Наталочка розгортає книгу.

На сцену виходить барон Мюнхгаузен.

Мюнхгаузен. Добрий день, любі друзі! А ось і я - найсміливіший та найхоробріший серед людей. А ще я найправдивіша та найвинахідливіша людина на світі. Не вірите?! То послухайте.

Мюнхгаузен розповідає одну із своїх історій.

Андрійко. Давно я так не сміявся ... Ха ... ха ... ха ... Ну й кумедний цей Мюнхгаузен! (*Перекривляє*) Я найправдивіша людина у світі. Ха ... ха ... ха ... Ти знаєш, Наталочко, мені здається, що цю книгу я прочитав би залюбки, вона повинна бути дуже веселою.

Наталочка. Це правда. Але ця книга не лише дуже весела та цікава. Вона вчить нас долати свій страх, розгубленість, вірити у те, що немає безвихідних ситуацій. А головне - вірити у себе, у свої сили, і ніколи не переставати мріяти, як це робила дівчинка із казки Шарля Перро «Попелюшка».

Андрійко. А про що мріяла ця дівчинка?

Наталочка. Зараз поглянемо ... (*бере наступну книгу з полицки*).

Інсценування казки Шарля Перро «Попелюшка»

Дівчата метушаться коло дзеркала, штовхають одна одну, проміряючи прикраси.

Попелюшка прибирає в кімнаті. Заходить Мачуха.

Мачуха. Ой, мої крихітки, яка я щаслива, що ми теж отримали запрошення на бал. Це для нас прекрасний шанс. Я впевнена, любі, що одна з вас обов'язково сподобається принцові.

Дочки (разом). Ура! Ми їдемо на бал.

Мачуха. Я навіть уявляю таку картину: одна з вас танцює з принцом, потім він стає на одне коліно і просить вийти за нього заміж.

Дочки (разом). Ура! Ура! Одна з нас стане принцесою!!!

Взявшись за руки, пританцьовують, штовхають Попелюшку.

Дочка 1. Чому вертишся, нечупаро, без діла. Роботи мало чи що?!

Мачуха. Підійди-но, Попелюшко. Слухай уважно. Приготуй нам найрозкішніші плаття, накрохмаль спідниці, комірці, нарукавники. Та не забудь - усе має бути бездоганим, бо майбутні принцеси не можуть виглядати будь-як. Так, мої крихітки? (*Обнімає дочок та виходить.*)

Попелюшка (зітхаючи). Як би мені хотілося хоч краєчком ока поглянути на палац, на вельможних дам, кавалерів. Цікаво, а принц насправді такий вродливий та шляхетний, як про нього говорять? (*Ще раз зітхає.*) А як би мені хотілося потанцювати хоч трішечки на балу.

(Підспівуючи, танцює вальс із віником у руках.)

Попелюшка виходить.

Заходять дочки мачухи. Крутяться перед дзеркалом, оглядаючи себе.

Дочка 1. Попелюшко! Попелюшко!

Дочка 2. Знову десь запропастилась. Хіба вона не розуміє, що у нас мало часу! а зачіски ще не готові. Попелюшко!!!

Дочка 1 (*незадоволено*). Знову десь у попелі порпається Чорногузка. Користі від неї ніякої, тільки хліб марно їсть.

Входить Попелюшка.

Попелюшка. Ви кликали мене, сестриці?

Дочка 2. Ти що - забула який сьогодні день? Та нас уже принц зачекався на балу.

Дочка 1. Швидше зроби нам зачіски. Та вже постарайся, щоб були якнайкращі.

Попелюшка причісує дівчат.

Дочка 2. Що, Попелюшко, хотілося б тобі поїхати на королівський балу?

Попелюшка. Ой, що ви, сестрички! Ви смієтеся з мене! Хіба мене пустять у палац в цьому платті і в цих черевиках!

Дочка 1. Що правда, то правда! Ото була б чудасія, якби така замазура з'явилася на бал!

Дівчата сміються. Входить мачуха.

Мачуха. Ой, мої лялечки, мої красунечки. Дайте намилуюсь вами (*оглядає дочок*).

Ви просто затьмарите усіх присутніх дам своєю вродою. Ну, вирушаймо.

(Звертається до Попелюшки.)

А ти, нечупаро, прибери в домі, помий посуд, почисть казани, прокопай грядку, випери білизну. А мої лялечки тимчасом будуть танцювати з принцом.

Мачуха і дочки виходять.

Попелюшка (*сумно*). Якби була жива моя матінка, я теж зараз танцювала б на балу, а так - не судилося. (*Закривши лице руками, плаче.*)

Андрійко. Наталочко, і що ми нічим не можемо зарадити цій бідній дівчинці? Невже ніколи не здійсниться її мрія?

Наталочка. А далі країна Читалія не хоче розкривати перед тобою свої двері, адже ти зовсім не читаєш книг.

Андрійко. Я виправлюся, Наталочко, і обов'язково прочитаю цю казку, але хоч натякни, чи все буде гаразд у цієї дівчинки. Ну будь ласка. Мені її так шкода, адже вона не заслужила такого ставлення до себе.

Наталочка. Ну, добре, добре. Ось дивись. (*Перегортає кілька сторінок книжки.*)

(На сцені Попелюшка з принцом танцюють вальс.)

Андрійко. Ух, який я щасливий, що все обійшлося, і дуже радий за Попелюшку. Вона, незважаючи на брудний одяг, набагато більше мені сподобалася, ніж її зведені сестри. Попелюшка така добра, чуйна, щира, працююча.

Наталочка. Бачиш, Андрійку, завдяки книгам ми дізнаємося про те, що є добро, а що зло, що є правильним, а що ні. Також книги відкривають нам істину: головне не зовнішня краса, а внутрішня.

Андрійко. Тепер, Наталочко, я розумію, що ти мала рацію. І чому я не слухав своїх вчителів літератури, чому відмовлявся від читання книг. Я розумію, що завинив перед ними і обов'язково попрошу у них вибачення. Залишається набратися сміливості, бо вони такі строгі.

Наталочка. Це лише на перший погляд. Насправді вони хочуть, щоб ми росли розумними, допитливими, щоб багато знали, адже ці знання дуже потрібні нам, для

того щоб знайти своє місце в житті. До речі, у мене тут є дуже цікава книжка про одну вчительку та няню, життя якої овіяне таємницями та загадками. Ось вона, тримай.

Андрійко бере книжку, розгортає її.

Інсценізація повісті П. Треверс «Мері Поппінс»

Мама. Ну, діти, це ваша няня Мері Поппінс. Джейн, Майкле, привітайтеся.

(Діти вітаються з нянею, а вона прискіпливо їх розглядає.)

Мері Поппінс. Добрий день, діти. Рада познайомитись з вами.

Джейн. І нам дуже приємно.

Мері Поппінс. Гадаю, ми з вами потоваришуємо! Майкл. А ми вас влаштуємо?

Джейн *(итовхнувши Майкла).* Майкле, не будь нечемою.

Мері Поппінс. Ну, гаразд. Я вже вирішила. Залишаюся у вас.

(Діти підходять ближче до Мері Поппінс.)

Джейн. А як ви прийшли до нас, а то вас так неначе вітром принесло?

Мері Поппінс. А й справді, вітром. *(Мері оглядає кімнату, нахиляється, щоб розпакувати сумку.)*

Майкл. Яка чудна сумка у вас! Мері Поппінс. Та вона з килима.

(Діти зазирають у сумку і бачать, що вона порожнісінька.)

Джейн. О! Та там нічого немає!

Мері Поппінс. Як це у моїй сумці нічого немає? А це що? *(Виймає із сумки різні речі.)* Отже, нічого немає?

Майкл. Але ж я бачив, що там нічогісінько не було. Джейн *(пригорнувши до себе Майкла.)* Ц-с-с! А й справді, сумка була порожня. Як це може бути?

(Мері із сумки виймає величезну пляшку з надписом «Вживати по чайній ложці перед сном».)

Майкл *(зацікавлено).* Це ваші ліки?

Мері Поппінс. Ні, ваші.

Джейн. Я не хочу *(закриває рот руками).* Я не люблю ліки.

Майкл. Мені не треба! Я не буду!

Мері Поппінс. Як не хочеш? Треба! *(Мері так глянула на нього, що Майкл роззявив рота.)*

Майкл *(захоплено).* Не може бути! Суничне морозиво! Я хочу ще!

(Мері наливає з пляшки для Джейн.)

Джейн. Ой, а у мене лимонний сік із цукром! *(Мері наливає ліки; випиває сама).*

Мері Поппінс. Пунш із ромом, яка смакота. Ну а тепер, гайда у ліжко.

Джейн. Мері Поппінс, ви нас ніколи не покинете, еге ж?

Майкл. Ви ж не покинете нас, ні?

Мері Поппінс *(обнімаючи дітей).* Допоки не зміниться вітер, я буду з вами. Адже на нас чекають незвичайні пригоди.

Майкл *(благально).* А які, розкажіть, будь ласка.

Мері Поппінс. Ну, насамперед, ви випробуєте на собі дію смішильного газу, познайомитесь із моєю сестрою Королівською Коброю, Бурим Ведмедем, політаєте на надувних кульках та ще дізнаєтесь багато чого цікавого то неймовірного. А зараз марш у ліжко!

(Діти виходять з кімнати.)

Андрійко. Я теж хочу дізнатися про різні неймовірні речі. Можливо, ти позичиш мені ще цю книжечку?

Наталочка. Із великим задоволенням. Тримай. До речі, Андрійку, а ти ніколи не замислювався над тим, як народжуються такі цікаві історії?

Андрійко (*присоромлено*). Знаєш, Наталочко, я до зустрічі з тобою взагалі ніколи не звертав уваги на книги.

Наталочка. А я от завжди задумувалась над тим, звідки з'являється сліпуче сяйво Фантазії, багато книг прочитала про це. І найбільше мене вразили такі слова: «Ну, хіба це не диво, що кілька маленьких літер здатні тебе так зачарувати? А ти не знаєш, що вони народжуються в тобі? Вони запалюють волю, пробуджують твою уяву, твою здібність бачити речі та предмети так, як ти їх бачити не можеш». Правда гарно сказано? .. А автором цих слів є «чарівниця зі Швеції», Андерсен нашого часу Астрід Ліндгрєн.

Зараз я знайду книгу цієї письменниці і покажу тобі малюнок, на якому зображено героїню, яку створила уява Астрід Ліндгрєн (*показує малюнок*).

Андрійко. Яка вона кумедна! Як дивно одягнена! А що за зачіска!? .. Ха .. Ха ...

Інсценізація повісті Астрід Ліндгрєн «Пеппі Доганпанчоха»

Пеппі (*повільно, стомлено*). Сімдесят п'ять, сімдесят шість, сімдесят сім, сімдесят вісім, сімдесят дев'ять, сімдесят десять, сімдесят одинадцять, сімдесят тринадцять, сімдесят сімнадцять ... Ох, втомилася. У мене аж шия затерпла!

Мабуть, є якийсь інший спосіб лічби, бо хіба ж можна порахувати стільки золота! (*Стук у двері.*)

Пеппі (*кричить*). Заходьте, як хочете, а як ні, то не заходьте!

(Входять два злодії.)

Злодії (*разом*). Ти сама вдома?

Пеппі. Ні, не сама. Ще є пан Нільсон. (*Злодії презираються між собою.*)

Злодії (*схвально*). Ми зайшли спитати, котра година.

Пеппі. Ви такі великі, а не знаєте котра година? То відгадайте, що це таке: цокає і йде, а до дверей не дійде.

Злодій 1. Підемо, Блюме, вона, мабуть, не вміє ще орієнтуватися за годинником. Ми зайдемо пізніше, еге ж?

Злодій 2 (*пошепки*). Атож! Ти бачив скільки грошей у цієї дівчинки! Треба тільки почекати, поки вона та той пан Нільсон поснуть. (*Виходять.*)

Голос за сценою. Минув час. У вікнах погасло світло. А що сталося з нашими героями, ми зараз подивимося.

Пеппі вдає, що задрімала. Злодії підкрадаються до неї.

Злодій 1 (*пошепки*). Це дівчинка. А де ж спить той Нільсон?

Пеппі (*продовжує вдавати сплячу*). Пан Нільсон, з вашого дозволу, спить у дитячому зеленому ліжку.

Андрійко. Оце так дівчисько! Молодець Пеппі! Так тримати! Слухай, Наталочко, а ця Пеппі не поступається у вигадливості Тому СоЙєру. Історія про неї, напевне, теж захоплива. Може, ти позичиш мені і цю книжку, щоб я більше дізнався про Довгупанчохоу?

Наталочка. Ну, звісно, я тобі її дам. Ось тримай і цю книжку.

Андрійко. Дякую за все, Наталочко. Завдяки тобі та мешканцям чарівного міста Книгоград я зрозумів, наскільки помилявся, вважаючи, що читання книжок - це

лише марнування часу. Тепер я так не думаю, і мені так соромно. Але я обіцяю, що виправлюся і буду частіше навідуватися у країну Читалію, адже тут у мене з'явилося так багато друзів.

Андрійко.

І футбол, і телевізор
Нехай трішки почекають,
Я візьму усі ці книжки
Й прочитати постараюсь.
Я не хочу бути гіршим
Оцих хлопчиків й дівчаток
І про всіх-усіх героїв
Дуже-дуже хочу знати.
Бо я теж хочу здолати
Міцних знань високі мури,
І мене до себе кличе
Дивний світ літератури.

Наталочка. Я дуже рада за тебе, Андрійку. Мені дуже приємно, що у нашому містечку побільшало на одного мешканця, а може, і на більше? (*Звертається до глядачів.*) Як ви гадаєте, любі дітки? Хочете стати мешканцями нашого чарівного містечка? З нетерпінням буду чекати зустрічі з вами. Але не забувайте, що квитком до нашого містечка є прочитана вами книга, і чим більше Їх, тим частішими будуть наші зустрічі.

А зараз мешканці Книгограду попрощаються з вами, але, надіюсь, зовсім ненадовго.

(Виходять усі учасники свята.)

Ведучий 1. І знову у мандри запрошують книги ...

В далекі часи, в дивовижні країни.

Ведучий 2. Відкриються вам таємниці великі,

Знайдете ви справді безцінні перлини.

Ведучий 3. Нехай не минає вас байка чи казка,

Хай міфи і вірші у душу вам линуть.

Ведучий 4. Та тільки уважно читайте, будь ласка,

Тоді лиш почуєте слово нетлінне.

Наталочка. І мудрі поради, і жарти дотепні,

Й думки, що летять крізь кордони та мури.

Усе, чим приваблює світ цей безмежний,

Усе це знайдете в літературі.

Разом. До побачення.